

Každý večer, když hodiny odbily osmou, volala paní Šedivá na Bertíka, Láďu a Zuzanku: „Děti, je osm hodin, máte nejvyšší čas jít spát!“

Snažila se, aby její hlas zněl vesele a vlídně, ale ve skutečnosti

by se nejradši rozplakala, protože už předem věděla, co bude následovat.

Začala Zuzanka: „Nám se nechce! Nech nás ještě *chvíli*, maminko! Moc tě prosííííme!“

Pokračoval Bertík: „Žááááádný kamarááááád nemusí chodit v osm hodin spááááát!“

A skončil Láďa: „Úúúúúplně každý je po osmé hodině ještě vzhůúúúru!“

A pak znova Zuzanka: „Prááááávě jsme si začali hrááááát!“

Bertík: „Prosííííím, jen to dohrajem. Ještě *chvilku*!“

A nakonec Láďa: „Ještě jednu hru, mamíííí. Jsem na řadě a dneska jsem ještě nevyhrál. Jenom *chvilinku*, prosííííím!“

Paní Šedivé pomalu docházela trpělivost. „Bertíku, Láďo, i ty, Zuzanko, jestli chcete vyrůst, potřebujete vydatný spánek. To vás ve škole jistě učili.“

„My nechceme vyrůst, chceme jen dohrát tuhle hru,“ vysvětlil maminec Bertík.

Paní Šedivá se s nimi večer co večer handrkovala, přemlouvala je a prosila, aby už šli do postele, a než přestali smlouvat a loutit, bylo skoro devět. Maminka si s nimi vůbec nevěděla rady.

Jednoho dne zavolala své přítelkyni, paní Peroutkové. „Dobrý den, tady Šedivá. Ráda bych se vás zeptala, v kolik hodin chodí Kateřina s Františkem spát.“

Paní Peroutková odpověděla: „Kolem osmé, pokud ovšem ne přijde na večeři strýček Milivoj a nevypráví nám své historky z vojny. To víte, to jsou nápadы mého muže. Nejenom že dětem dovolí, aby zůstaly vzhůru až do půl desáté, ještě jim dává peníze, že strýčka Milivoje poslouchají.“

„Ale obyčejně chodí do postele v osm večer, ne?“ vrátila se paní Šedivá ke své otázce.

„Samozřejmě, protože dobře vědí, že jinak bych jim příště nedovolila poslouchat strýčka Milivoje, a on k nám chodí někdy i čtyřikrát do týdne.“

Protože Šedivých neměli žádného strýčka Milivoje, usoudila maminka, že jí paní Peroutková asi nepomůže, a rozloučila se s ní.

Pak zatelefonovala paní Zahradníčkové:

„Dobrý den, tady Šedivá. Volám jen kvůli tomu, kdy chodí váš Vilém s Gabrielou večer spát.“

„U nás si nepotrpíme na ponocování,“ pravila paní Zahradníčková. „Manžel chodí z práce v pět, večeříme o půl šesté a v půl sedmé už jsme v posteli.“

„V půl sedmé?“ nevěřila paní Šedivá svým uším. „Proboha, není to zas až moc brzy?“

Na to paní Zahradníčková řekla, že ne, protože vstávají v půl páté ráno.

„Komu by se chtělo vstávat už v půl páté?“ zhrozila se paní Šedivá.

„Nám ano!“ odsekla paní Zahradníčková uraženě a třískla sluchátkem.

A tak paní Šedivá přemýšlela, přemýšlela, až si najednou vzpomněla, že jí zrovna včera maminka Jardy Tomka vyprávěla o nějaké paní Láryfáry. Přestože ji v životě neviděla, rozhodla se, že jí hned zatelefonuje a zeptá se, co má dělat s nočními sůvičkami.

„Dobrý den, tady Šedivá, maminka Bertíka, Ládi a Zuzanky,“ představila se zdvořile.

„Ano, ano, vím. Jak se jim vede?“ řekla paní Láryfáry. „Neviděla jsem je od té doby, co se vrátili z tábora.“

Paní Šedivá si povzdechla: „Což o to, všem se nám vede docela dobře, ale jen do osmi hodin večer. Pak začnou děti zlobit a smlouvat, aby nemusely do postele.“

Paní Láryfáry chvíli uvažovala: „Hm, hm. A pořád škemrají: Ještě chvilku, mami, ještě chvilku! Že je to tak?“

„Jak to, proboha, víte?“ zarazila se paní Šedivá.

Paní Láryfáry se zasmála: „Ještěchvilkína je jeden z nejběžnějších dětských neduhů. Jak jste začala o tom, že jsou do osmi večer hodní, už jsem věděla, co mi povíte dál.“

„Poradíte mi, co s tím?“ zeptala se paní Šedivá. „Jak by se to dalo vyléčit?“

„Ach, to je velice prosté!“ zvolala paní Láryfáry. „Ode dneška je k ničemu nenufте. Nechte je vzhůru, jak dlouho budou chtít. Vy s manželem běžte klidně spát, dětí si nevšímejte.“

„Nebudou z toho nemocné? Nezničí si zdraví?“ strachovala se maminka.

„Nebojte se,“ uklidnila ji paní Láryfáry. „Pár dní bez pořádného spánku jím neuškodí. Opravdu to za pokus stojí, a pokud budete mít nějaké pochybnosti nebo se vám bude zdát, že ta léčba neúčinkuje, kdykoliv mi zavolejte.“

Paní Šedivá řekla: „Mockrát děkuju, paní Láryfáry, dám vám vědět, jak pokračujeme.“

Večer odbily hodiny osmou a paní Šedivá dál v klidu zašívala ponožky. Ani slovem se nezmínila o posteli. Tatínek si přelaďoval různé rozhlasové stanice, zatímco Bertík, Láďa a Zuzanka hráli Člověče, nezlob se.

Hodiny odbily devátou, paní Šedivá odložila ponožky a sáhla po časopisu pro ženy, tatínek si stále ladil rádio a Bertík, Láďa a Zuzanka dál hráli Člověče, nezlob se.

Když hodiny odbily desátou, paní Šedivá zívla a odložila časopis, tatínek vypnul rádio, ale Bertík, Láďa, a Zuzanka rozehráli další kolo.

V půl jedenácté odešli rodiče spát a nechali děti v pokoji.

O půlnoci se paní Šedivá probudila. Nejdřív se lekla, myslela si, že v domě jsou lupiči, ale pak si vzpomněla na své sůvičky, sesla po špičkách ze schodů a nahlédla do pokoje. Bertík, Láďa a Zuzanka ještě hráli Člověče, nezlob se.

Další den spali do půl dvanácté. Kolem deváté hodiny se pro ně stavovala maminka Jardy Tomka, jestli nepůjdou na plovárnu, ale paní Šedivá jí po pravdě řekla, že všichni ještě spí.

Nakonec se probudili a hned se začali hádat a hašteřit. Jak se doslechli o paní Tomkové a o plovárně, zlobili se: „Proč jsi nás nevzbudila? A paní Tomková na nás taky mohla počkat!“

„To bych ráda věděla, proč by si s Jardou kvůli vám kazili den. Měli čekat, až se uráčíte vstát? Ale dost řečí, pojďte na snídani!“

Toho večera se tatínek s maminkou vypravili do kina, Bertík, Láďa a Zuzanka zatím doma hráli blechy. Když se rodiče kolem půl jedenácté vrátili, děti stále hrály blechy a nemohly se dohodnout, kdo je na řadě.

Třetí den byli na devátou hodinu ráno objednaní k zubaři,

a proto je paní Šedivá v osm vzbudila. Zuzanka byla tak ospalá, že se nemohla ani nasnídat, Láďa zíval, až mu zaskočilo vajíčko natvrdo. Museli ho obrátit hlavou dolů a pořádně s ním zatřást. Bertík jen seděl, mlčel a mnul si oči.

Cestou k zubaři usnul hned v autě, Zuzanka až v čekárně a Láďa teprve na zpáteční cestě.

Když večer tatínek s maminkou odešli spát, navrhl Láďa: „Máme pořád trčet doma? Pojdme si hrát ven!“

Vyběhli do tmy, nasadili si kolečkové brusle a začali na nich jezdit po ulici.

Paní Mráčková odnaproti vyběhla v županu před dům a spustila křik: „Nevšimli jste si, uličníci, že je skoro půlnoc? Copak se v noci takhle vyvádí?“

„My už nemusíme chodit brzo spát. Můžeme být vzhůru, jak dlouho chceme,“ řekl Láďa.

„Tak se běžte honit někam jinam. Tady bude *ticho!*“ Paní Mráčková se otočila na podpatku a práskla za sebou dveřmi.

Dětem nezbylo nic jiného než vrátit se domů. Vytáhly si hrací desku na Člověče, nezlob se. Zuzanka prohlásila, že si vezme

růžové figurky, ale Láďa ji hned zarazil: „Pardon, teď jsem na řadě já!“

Zuzanka mu připomněla, že on měl růžové včera, Bertík předevčírem, a tak dneska je řada na ní, a pro jistotu se rozbrečela.

Láďa se zamračil a s výkřikem „Sežer si je!“ mrštil figurkami po sestře. Jeden panáček zapadl do krbu a děti musely svorně přehrabovat vychladlý popel, dokud ho nenašly.

Když už chtěli začít hrát, Bertík usnul s čelem opřeným o hračí desku. Zuzanka s Láďou tedy hráli sami, Bertíkovu hlavu figurkami přeskakovali. Zuzanka pak taky usnula, právě když jí padla šestka. Hodiny odbíjely jednu po půlnoci.

Další den se v blízkém kině hrálo dopolední dětské představení. Dávali dobrodružný film o Indiánech, kovbojích a cestovatelích a děti se velice těšily. Jakmile však našly svá sedadla a usadily se v přítmí sálu, v tu ránu usnuly. Přišly o týdeník, o krátký film s myšákem Mickeym i o celý film o Indiánech. Promítání skončilo a ostatní děti odešly domů na oběd, ale Láďa, Zuzanka a Bertík spali dál. Zuzanka se probudila první. Posadila se a protřela si oči. Kde to jsou? Proč je tu taková tma? Byla celá rozlámaná, bolely ji ruce, nohy i záda. Štouchnula do Bertíka a Ládi, až se taky probudili. Pořádně se lekli, když viděli, že jsou ještě v kině, teď už tmavém a opuštěném. Jen v první řadě seděly dvě krysy a chroupaly praženou kukuřici. Zuzanka se dala do hlasitého nářku: „Všichni šli pryč, a my tu teď umřeme hladý!“

„Mlč, ty káčo pitomá! Za mnou!“ ozval se Láďa.

Tápali ve tmě uličkou k nejbližším dveřím – byly zamčené. Zkoušeli další východy, ale ani ty nešly otevřít.

Zuzanka se znova rozbrečela: „Já mám hlad a chci domů!“ Bertík řekl: „Musí tu někde být nouzový východ. Pojďte se podívat!“

Znovu šátrali potmě uličkou mezi sedadly, až vylezli na pódiumpřed plátnem. Vtom se otevřely dveře, tmu prořízlo ostré světlo baterky a čísi hlas zavolal: „Hej, co tady děláte, vy uličníci?“

Byl to vrátný, pan Murdych. Bertík, Láďa i Zuzanka měli velkou radost, že ho vidí, rozběhli se k němu a přilepili se na něj jako klíšťata. Vysvětlovali jeden přes druhého: „My jsme tu byli zamčení. Asi jsme usnuli. Kolik je hodin? Pusťte nás ven!“

Pan Murdych se jim smál, odemkl hlavní vchod a dovedl je domů.

U Šedivých se hrála odpolední partie kanasty s Andrlovými a tatínek s maminkou se příliš nedivili, že děti zaspaly kino.

„Na stole v kuchyni máte jídlo. A nezapomeňte po sobě všechno uklidit,“ řekla paní Šedivá a pokračovala ve hře.

Děti se odšouraly do kuchyně, ale byly příliš unavené, než aby mohly něco sníst, a tak šly rovnou do svého pokoje a svalily se do postelí. Po krátkém odpočinku navrhl Láďa, že si zahrají na lupiče. Zhasli všechna světla v prvním patře, plížili se kolem dveří, příjemně se báli, ale jen do chvíle, kdy Láďa strčil bratra ze schodů, a ten si narazil hlavu. Zuzanka začala ječet, přiběhl tatínek, zatrásl Bertíkem, každému vrazil pohlavek a poslal je zpátky do jejich pokoje. Zuzanka s Bertíkem zalezli do postele a hned usnuli, ale Láďa zůstal vzhůru, dokud neodešla návštěva a rodiče se neuložili k spánku. Pak zburcoval brášku, oba se připlížili k Zuzance a stáhli z ní peřinu. Láďa zašeptal: „Pojďte se podívat, jestli tam nezbylo pář obložených chlebíčků nebo zákusků!“

Zuzanka byla hrozně ospalá, ale nakonec se nechala přemluvit. Snědli asi deset chlebíčků, misku slaných oříšků, dva pytlíky bonbónů, trochu oliv, pář okurek a kus čokoládového dortu. Po vydatném občerstvení neuvěřitelně ožili, posadili se ke karetnímu stolku a dali se do hry. Skončili, teprve když začínali zpívat první ptáci. Slyšeli ještě, jak listonoš hodil do schránky ranní noviny, a rychle se odebrali na kutě.

Následujícího dne (byl to už pátý den od začátku léčby) měla sousedovic Petra narozeniny. Při té příležitosti se konala velká oslava s různými soutěžemi, kouzelníkem, který předváděl všelijaké triky, s hrami, balónky a odměnami pro děti.

I Láďa, Bertík a Zuzanka byli mezi hosty, ale celé odpoledne seděli jako zařezání. Zuzanka měla tak černé kruhy pod očima, až Petřina maminka dostala strach, že se jí udělalo špatně, a nedovolila jí jíst další dobroty. Bertíkovi klesla hlava právě v okamžiku, kdy kouzelník vytahoval z klobouku králíka. Kouzelníka se taková nezdvořilost dotkla, a tak věnoval králíka Hubertu Preclíkovi. Láďu přepadl spánek vsedě. U stolu si opřel tvář o ta-

lířek se zmrzlinou, zavřel oči a nechal si zdát, že je na severním pólu. Petřina maminka přivolala všechny děti, aby se na něj podívaly. Byla z toho ostuda jako hrom.

Když se večer přiblížila osmá hodina, tatínek s maminkou seděli nad rodinným rozpočtem a moc toho nenamluvili. Zuzanka, Láďa a Bertík do sebe na gauči štoučali, aby neusnuli. Nakonec hodiny odbily – *bim bam! bim bam! bim bam! bim bam!*

Děti okamžitě vyskočily. „Už je osm hodin! Smíme jít spát? Už nikdy nechceme být dlouho do noci vzhůru!“

Paní Šedivá se podivila: „Myslela jsem, že se vám líbí ponocovat. Říkala jsem si, že v jiných rodinách to asi dělají taky tak.“

Děti se div nerozplakaly. „Nikdo nechodí spát tak pozdě jako my! Pusťte nás už spát, prosíííím!“

„Tak dobře. Když budete hodní, smíte chodit do postele každý den v osm,“ nechala se přemluvit maminka.